

P - proboštský kostel Nanebevzetí Panny Marie

K – klášterní kostel sv. Kateřiny

Ranní mše sv.: Ne 9.30 hodin, Po 7.30 hodin

Večerní mše sv.: Út – Pá 18 hodin, So 17 hodin, Ne 18 hodin

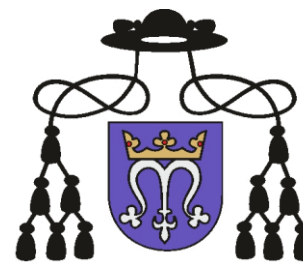
Po 11. 3.	Mše sv. mimořádně nebude (<i>intence bude odsloužena v místě pobytu</i>)	Po 18. 3. kaple na proboštství	Za Josefa a Emilii Svobodovy, syna Josefa a rodinu Zítkovu
Út 12. 3.	K Za † manžele Barákovy, jejich rodiče, sourozence a dceru Zdeňku	Út 19. 3.	K Za dárce mešních fundací
St 13. 3.	P Za rodiny Kotrbů a Slavíků	St 20. 3.	P Za všechny členy našich rodin
Čt 14. 3.	K Za dary Ducha Svatého pro celou rodinu	Čt 21. 3.	K Za dary Ducha Svatého pro celou rodinu
Pá 15. 3.	P Za rodiče a jejich nenarozené děti	Pá 22. 3.	P Za † Annu Hlaváčovou
So 16. 3.	P Za † maminku a živé i † z rodiny Mottlovy	So 23. 3.	P Za Boží požehnání pro celou rodinu
Ne 17. 3. 2. neděle postní	P: Za farnosti K: Za dary Ducha Svatého pro celou rodinu	Ne 24. 3. 3. neděle postní	P: Za farnosti K: Za dary Ducha Svatého pro celou rodinu

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost – proboštství Jindřichův Hradec, Kostelní 74/I, 377 01 Jindřichův Hradec ☎ 728 995 603, mail: prokop.ivo@dicb.cz

Redakce: P. Ivo Prokop, paní Eva Hejdomá, pan Karel Bajer st.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení zaslaných příspěvků.

Uzávěrka příštího čísla je ve středu 20. 3. 2019

ACTA PRAEPOSITURAE NOVODOMENSIS

5 / 2019

XXIV. ročník

Zpravodaj Římskokatolické farnosti - proboštství v Jindřichově Hradci

10. března 2019

Pohled na tvář Ukřižovaného zve k přemožení démonů nedůvěry, apatie a rezignace

*Homilie papeže Františka na Popeleční středu 14. února 2018,
bazilika sv. Sabiny*

Postní doba je příhodný čas k tomu, abychom doladili disonantní akordy svého křesťanského života a přijali vždy novou, radostnou a slibnou zprávu Pánovy Paschy. Církev nás svojí mateřskou moudrostí vybízí, abychom věnovali zvláštní pozornost všemu, čím by naše věřící srdce mohlo být ochlazené či narušeno.

Četná jsou pokušení, kterým jsme vystaveni. Každému z nás jsou známy těžkosti, s nimiž se musí potýkat. A je smutné konstatovat, že tváří v tvářездеjšímu dění se zvedají hlasy, které používají bolest a nejistotu k rozsévání nedůvěry. Plodem víry je láska, jak ráda opakovala Matka Tereza z Kalkaty, a plodem nedůvěry zase apatie a rezignace. Nedůvěra, apatie a rezignace jsou démoni, kteří rozleptávají a ochromují duši věřícího lidu.

Postní doba je příhodným časem k tomu, abychom tato i jiná pokušení demaskovali a umožnili svému srdci tepat v souladu s tím Ježíšovým. Celou dnešní liturgií prostupuje tento pocit, a mohli bychom říci, že se ozývá ve třech slovech, která nám jsou nabízena, aby pomohla věřícímu srdci se zahřát: *zastav, pohlédni a vrať se.*

Zastav se trochu, zanech toho spěchu a nesmyslného shonu, který naplňuje duši hořkostí pocitu, že se nikdy nikam nedojde. Zastav, zanech této povinnosti žít

uspěchaným způsobem, který rozptyluje, rozděluje a ničí čas rodiny, čas přátelství, čas dětí, čas prarodičů, čas vděčnosti ..., čas Boží.

Zastav trochu tu nutnost ukazovat se a být všemi viděn, být neustále na odiv, který znemožňuje mít na paměti hodnotu niternosti a usebranosti.

Zastav trochu ten sebevědomý pohled, prchavé a přezíravé komentování, které se rodí ze zapomenutí na jemnost, laskavost a úctu při setkání s druhými, zejména slabými, raněnými a také těmi, kdo jsou ponořeni ve hříchu a pochybení.

Zastav trochu to nutkání chtít všechno kontrolovat, všechno vědět a všechno zničit, jež se rodí ze zapomnění na vděčnost za dar života a tolika obdrženého dobra.

Zastav trochu ten ohlušující lomoz, který působí zakrnění, otupuje náš sluch a znemožňuje pamatovat na tvořivou a úrodnou moc mlčení.

Zastav trochu to šíření sterilních a neužitečných emocí, které plynou z uzavřenosti a sebelítosti, znemožňují vycházet druhým v ústřety a vzájemně sdílet těžkosti a utrpení.

Zastav prázdnotu toho, co je přechodné, pomíjivé a prchavé a bere nám kořeny, vztahy, smysl putování i vědomí, že jsme stále na cestě.

Zastav, abys pohlédl a rozjímal!

Pohled' na znamení, jež zabraňují vyhasnout lásce, oživují plamen víry a naděje; na tváře, které žijící jemnocitem a dobrotou Boha, jenž působí mezi námi.

Pohled' na tváře našich rodin, které se den za dnem neustále nasazují, s obrovským úsilím putují životem a uprostřed spousty nedostatků a nesnází nevynechají jediný pokus, aby ze svého domova činily školu lásky.

Pohled' na tváře, jež nás interpelují: na naše děti, naše mladé, kteří jsou plni budoucnosti a naděje, plni zítřků a možností a potřebují oddanost a ochranu. Živé ratolesti lásky a života, které si nepřetržitě hledají cestu mezi našimi přízemními a sobeckými kalkuly.

Pohled' na tváře našich starých, zbrázděné časem a uchováající živou paměť našeho lidu. Tváře činnorodé Boží moudrosti.

Pohled' na tváře našich nemocných a množství těch, kteří se o ně starají; tváře, které nám ve své křehkosti a služebnosti připomínají, že hodnota žádného člověka nemůže být nikdy redukována na otázku kalkulu či užitku.

Pohled' na litující tváře těch, kdo se snaží odčinit svá pochybení a přečiny, proměnit situaci svojí ubohosti i bolesti a jít dál.

a/ zdržovat se masitých pokrmů, nebo

b/ vykonat skutek nábožnosti: účast na mši sv. křížové cestě, pomodlit se bolestný růženec, nebo

c/ číst alespoň 10 minut Písmo sv., nebo

d/ vykonat skutek lásky k bližnímu: návštěvu nemocného s konkrétním projevem pomoci, navštívit hřbitov a pomodlit se za zemřelé, hmotně pomoci chudým, nebo

e/ zřeknout se televizního programu /kromě zpráv/, kouření nebo alkoholických nápojů.

Na základě tradice a zvyku se nepokládá za porušení půstu od masa požívání pokrmů z tzv. studenokrevných zvířat ryb, raků, živočichů trvale žijících ve vodě. Od postu osvobozují vždy dostatečné důvody: nemoc, rekonvalescence, těžká práce apod.“

Současný postní řád schválila Česká biskupská konference 4. 7. 2005. Zde se o pátečním postu píše: „každý pátek, pokud na něj nepřípadne církevní slavnost nebo významná oslava, je dnem pokání. Formou pokání je půst od masa nebo jiný kající skutek nebo modlitba“. Tato forma pokání je závazná pro všechny katolíky od čtrnáctého roku věku bez omezení vyšší věkovou hranicí.

V nutném případě je možno od pátečního postu, který je ryze církevním zákonem, udělit tak zvaný dispens, tedy výjimku. Pražský duchovní, morální teolog JCLic. Mgr. Miloš Szabo, Th.D to popisuje velmi názorně: „Každý pátek je dle kánonu 1250 Církevního zákoníku dnem pokání. V takový den se nesluší pořádat zabijačku. Nemůže-li však řezník jindy než v pátek, může dát farář dispens s tím, že dotčení farníci projeví kající smýšlení jinak“ (Teorie kanonického práva, Universita Karlova, 2018, str. 170)

Kdo by tedy z našich farníků dopředu věděl, že nebude moci v pátek dodržet půst od masa, měl by požádat duchovního správce farnosti, v našem případě P. Mgr. Ivo Prokopa, o udělení dispenzu a pokud bude důvod rozumný a spravedlivý, jistě výjimku obdrží, když si zvolí jinou formu pokání, která je pro něj dostupná.

A ještě poznámka: proč půst od masa? To je relikv dálnější minulosti, kdy maso teplokrevných zvířat bylo v běžném stravování vzácností. Proto jeho dobrovolné odepření bylo skutkem pokání. Nyní je doba jiná a třeba odepřít si v pátek postním řádem povolené švestkové nebo jahodové knedlíky či žemlovku nebo palačinky s marmeládou či krupičnou kaší nebo smažený sýr je větší skutek pokání, než jíst v pátek církvi zakázané maso teplokrevných zvířat. Správně pochopeným významem postu je především sebezápor, to je, jako projev lásky k Bohu, odepření si něčeho, co je jinak běžně dovolené, třeba zrovna nějaké bezmasé jídlo, které máme rádi.

Masité pokrmy mají v pátek dovoleny (kromě Velkého pátku) /poznámka: není uváděna Popeleční středa/ :

1. Věřící jednotlivých míst, kdy se tam konají velké trhy nebo slavnosti církevní nebo světské

2. všichni, kdo neobědvají doma, nýbrž jedí mimo dům, berou si jídlo z domu, nebo si je dávají donášet

3. dělníci na polích v době sklizně plodů zemských a při mlácení obilí

4. zřízenci a dělníci dopravní, vojíní, strážníci a vězeňští dozorcí

5. ti, kdo se stravují v rodinách, kde se postní pokrmy nepodávají, nebo rodiny, kde alespoň jeden člen má dovoleno maso“.

Biskup ThDr. Tomášek tak reagoval na stav, který tehdy v ČSR panoval a kdy nedodržování pátečního půstu od masa nemohlo být v mnoha případech považováno za hřích. I mnozí katolíci natolik otupěli, že každodennímu pátečnímu půstu věnovali málo pozornosti a většinou si s tím ani nezatažovali svědomí.

Papež Pavel VI. vydal 17. 2. 1966 Apoštolskou konstituci Paenitemini, která stanovila obnovený postní řád a v něm je také zmíněn pátek jako den půstu od masa. V naší zemi však stále panovaly poměry jako v 50. letech, takže stále platilo, co obsahuje Katechismus biskupa ThDr. Tomáška. Navíc byl zmírněn eucharistický půst před svatým přijímáním, zrušen půst na Štědrý den a to všechno mnohé v postní praxi znejistilo a někteří snad byli přesvědčeni o tom, že páteční půst od masa byl také úplně zrušen.

K tomuto mohl přispět i text v Katolickém katechismu „Život z Víry“, který vydala Charita v roce 1984, kde je na str. 200 uvedeno:

„V pátek si máme uložit nějaký půst, odřeknout si dobrovolně něco milého, např. alkoholický nápoj, kouření, sladkosti, zábavný pořad a podobně. Můžeme vykonat nějaký mimořádný skutek zbožnosti: jít na mši svatou, přečíst si něco z Písma svatého, pomodlit se růženec, studovat náboženství, rozjímat a podobně. Anebo se můžeme rozhodnout pro mimořádný skutek bliženské lásky: navštívit nemocného, pomoci někomu, vykonat dobrovolnou službu občanskému nebo církevnímu společenství a podobně. Páteční půst se vztahuje na všechny katolíky od 14. roku věku do konce života“.

Na základě kán. 1253 Církevního zákoníku (CIC 1983), který dává biskupské konferenci možnost upravovat postní řád, Biskupská konference ČSFR na svém zasedání v Brně 28. 2. 1992 se usnesla na postní disciplíně platné pro všechny diecése Čech, Moravy a Slovenska takto:

„1/ na Popeleční středu a Velký pátek je povinností zdržovat se masitých pokrmů a zachovat újmu

2/ všechny pátky /kromě slavností/ jsou dny pokání. Věřící, kteří jsou zavázáni pokáním zdrženlivosti, jsou v tyto dny povinny konat pokání jedním z následujících způsobů:

Pohled' a rozjímej o tváři Ukřižované Lásky, která nepřestává z kříže rozdávat naději, podávat ruku těm, kdo se cítí křižováni a ve svém životě zakoušejí tíži selhání, rozčarování a zklamání.

Pohled' a rozjímej o konkrétní tváři Krista ukřižovaného z lásky ke všem bez výjimky. Ke všem? Ano, ke všem. Pohled na Jeho tvář je nadějným pozváním této postní doby k přemožení démonů nedůvěry, apatie a rezignace. Tato tvář nás nabádá volat: Boží království je možné!

Zastav, pohled' a vrať se. Vrať se do domu svého Otce. *Vrať se* beze strachu do toužebné a otevřené náruče svého Otce, který překypuje milosrdenstvím a očekává tě (srov. Ef 2,4)!

Vrať se! Beze strachu: tato doba je příhodná pro návrat domů, do domu „Otce mého i vašeho“ (srov. Jan 20,17). Je to doba určená našemu srdci, aby se nechalo pohnout. Setrvat na cestě špatnosti je pouze pramen zklamání a smutku. Pravý život je zcela jiný a naše srdce to dobře ví. Bůh neochabuje, ani neochabne v podávání ruky (srov. *Misericordiae Vultus*, 19).

Vrať se a beze strachu zakoušej hojivou a smírnou Boží něhu! Nech Pána, aby uzdravil rány hříchu a uskutečnil prorocství adresované našim otcům: »Dám vám nové srdce, vložím do vás nového ducha, odejmu z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa« (Ez 36,26).

Zastav, pohled' a vrať se.

Přeložil Milan Glaser, převzato z www.radiovaticana.cz

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

Nedělní cyklus čtení C

Neděle	10. 3. – 1. postní
Středa	13. 3. – výroční den zvolení papeže Františka
Neděle	17. 3. – 2. neděle v mezidobí
Pondělí	18. 3. – připomínka sv. Cyrila Jeruzalémského, biskupa a učitele církve
Úterý	19. 3. – slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie
Sobota	23. 3. – připomínka sv. Turibia Mongroveja, biskupa
Neděle	24. 3. – 3. neděle postní

OZNÁMENÍ

Dovolená administrátora

Ve dnech 11. – 15. března bude P. Ivo Prokop čerpat dovolenou. Zastupuje farní vikář P. Josef Gumenický.

Upozornění

Vzhledem k tomu, že v pondělí 11. března bude P. Ivo Prokop na dovolené a P. Gumenický se musí zúčastnit setkání kaplanů pro mládež na Ktiši, nebude mimořádně sloužena v J. Hradci mše sv. Intence bude odsloužena v místě pobytu P. Ivo Prokopa.

Přednáška o P. Toufarovi

Ve středu 20. března se na proboštství uskuteční přednáška paní Blanky Nové o mučedníkovi komunistické totality P. Josefu Toufarovi. Přednáška začíná v 18.45 hod. ve velkém sále.

Výročí volby papeže Františka

Po odstoupení papeže Benedikta XVI. byl 13. března 2013 v konkláve ve Vatikánu kardinál Jorge Mario Bergoglio SJ, zvolen 266. papežem katolické církve a vybral si jméno František. Stal se prvním papežem pocházejícím z amerického kontinentu a prvním z Tovaryšstva Ježíšova. Církev ve velmi složité době již řídí šest let. Modleme se za něho: kéž ho Duch Svatý osvěcuje při jeho nelehkém pontifikátu.

Postní duchovní obnova pro mládež

Deštenské společenství mládeže s kaplanem pro mládež zvou mladé lidi (nejen) z našeho vikariátu na tradiční postní duchovní obnovu na deštenské faře od pátku 22. do neděle 24. 3. 2019. Téma obnovy: Oběť – základ růstu vztahů. Obnovu povede P. Karel Janů ze Slavonic. Přihlášky a bližší informace na FB stránkách Deštenského společenství.

Křížové cesty

Pobožnosti křížové cesty, při kterých uvažujeme o umučení a smrti našeho Spasitele Ježíše Krista budou od pátku 8. března po celou postní dobu každý týden: neděle – klášterní kostel (klášterní chodba) od 17.30 hodin, středa a pátek – proboštský chrám od 17.30 hodin.

Postní pokladničky

Tak jako v předchozích letech, jsou i letos v našich kostelích k dispozici papírové pokladničky, do nichž můžeme v době postní ukládat to, co ušetříme omezením

vědomí jezuitů. V podstatě tato podřízenost faráře jezuitům se stala po celou dobu jejich působení v J. Hradci zdrojem mnoha ostrých rozporů.

Čím víc se přibližoval konec 16. století, tím více ve městě klesal počet katolíků a vzrůstal počet utrakvistů, v té době již ovlivněných učením Martina Luthera. Katolický farář se dostával do složité situace, jak vinou jezuitům, kteří ho omezovali v jeho farářských právech i v oblasti disponování s farním majetkem, tak díky vedení města, které mu i kaplanům vykazalo jako budovu fary starší dům na hradbách města poblíž Nežárecké brány, tedy poměrně vzdálený od kostela. Potíže měl farář s nekatolíky, kteří mu odpírali desátky. Jen pro představu: přeskočíme-li několik let, je například zapsáno k roku 1616, že jeden z představitelů zdejšího utrakvismu, městský písař Burian Bramhauský, „na svém poli hlávky ze zelí vyřezal a zdejšímu faráři za desátek košťály nechal“.

pokračování příště

zpracoval Karel Bajer

Páteční půst od masa

Až do začátku 50. let 20. století bývalo samozřejmostí, že katolíci v pátek nejedli maso z teplokrevných zvířat. Starší generace lidí měla páteční půst „vrstlý pod kůží“ a když někdo zcela náhodně v pátek snědl třeba kousek salámu, tak to považoval za těžký hřích. Věděly to již děti „školou povinné“, neboť katecheti při výuce náboženství to často zdůrazňovali. Podle toho se řídily i ženy v domácnosti (manželky, maminky dětí), které se staraly o obživu členů domácnosti. I v hospodách a restauracích vařili v pátek hlavně bezmasá jídla, masitá jídla jen omezeně. Pak přišlo období, kde do zaměstnání nastupovali nejen muži, ale i ženy, vznikaly závodní kuchyně s jídelnami, kde se vařilo jen jedno jídlo, takže žádný výběr nebyl a podobně tomu bylo i u školních jídelen, kde se stravovaly děti. A když byl v čele závodní kuchyně nebo školní jídelny přesvědčený komunista, tak schválně v pátek bylo uvařeno nějaké atraktivní masité jídlo, aby se katolíci měli ve svém svědomí čím trápit.

Vzhledem k této situaci napsal ThDr. František Tomášek (pozdější pražský arcibiskup) ve svém „Katechismu katolické církve“, (vydala Česká katolická charita, 1955), tento text:

„Půst od masa. - Postem od masa rozumíme zdržovat se pokrmů připravených z masa teplokrevných zvířat. Je tedy dovoleno požívat v postní den maso z ryb. Je však dovoleno připravovat jídlo s tukem zvířecím anebo jísti chléb se sádlem. Půst od masa je předepsán každý pátek každému katolíku po sedmém roce věku. Padne-li na pátek církevní nebo státní svátek, půst odpadá.“

našeho konzumu a zřeknutím se různých zbytečností, za něž občas vydáváme své peníze. Po Velikonocích kasičky vybereme a uspořená částka bude věnována z poloviny na pomoc lidem v nouzi prostřednictvím Charity a druhá polovina poslouží Pastoračnímu centru k šíření poznání Krista těm, kdo ho dosud neznají.

Velikonoční pohled pro misie

Od neděle 10. 3. po celou dobu postní si můžete zakoupit misijní pohlednice. K dispozici budou na stole po boční straně proboštského kostela. Zakoupením za dobrovolný příspěvek pomůžete chudým dětem z misí. Misijní kasička bude k dispozici v sakristii. Předem děkujeme, že pomáháte.

Nástin hospodářského zabezpečení církve na příkladu jindřichohradecké farnosti

3. část

V minulém díle jsme vypravování o majetku jindřichohradecké farnosti skončili obdobím po ukončení husitských válek a odchodem členů řádu německých rytířů, bohatě obdařených majetkem od pánů z Hradce. Tento majetek se dostal do vlastnictví jindřichohradecké farnosti. Za věrné služby, prokázané katolické církvi, udělil papež Innocenc VIII. bulou ze dne 18. 6. 1487, patronátní právo, které po odchodu německých rytířů připadlo papežskému stolci, panu Jindřichu IV. z Hradce.

První diecézní farář v Jindřichově Hradci Dr. Eliáš Čech od Jindřicha IV. z Hradce dostal pro farnost další majetek, např. velký rybník u vsi Světce poblíž Deštné, a s Jindřichem IV. z Hradce vyměnil některé pozemky, aby jejich vlastnictví bylo výhodnější jak pro panství, tak pro farnost. Také druhý zdejší diecézní farář Jan Kaplický (Kaplicar) se staral nejen o duchovní správu, ale také o farní majetek. Při sepisování pamětní farní knihy a majetku se snažil, aby všechny farní pozemky a všechna nadání, která byla během husitských válek farnímu kostelu odcizena, se zase vrátila. Jednalo se hlavně o vymáhání desátků. Od středověku se stal desátek trvalým příjmem farnosti. Rolníci museli odvádět desátý díl své úrody, řemeslníci desetinu své produkce. (V rakouské monarchii byl zrušen v roce 1848). Kvůli desátkům docházelo mezi farářem a farníky k mnoha rozporům. V té době již nebyl farář Kaplický na faře sám, měl zde k výpomoci kaplany, kteří stejně jako on, také museli být živi z hospodářských výnosů farního majetku, ze kterého byl financován celý chod farnosti. Kaplani bydleli v samostatném domku. K farnímu majetku přibýly v roce 1502 dva malé rybníky s okolními polnostmi okolo cesty ze čtvrti Nežárka do Matné, dále louka při cestě do lesa Obory, 18 včelích úlů a již zmíněný domek ve městě pro kaplany.

K jindřichohradecké faře náležely rozsáhlé pozemky u Jindřiše, Blažejova, Oldřiše, Rodvínova, Lásenice, Stranné poblíž Žirovnice i u samotného města, kde faře přináležely některé pozemky mezi kostelem sv. Jakuba a Matnou a Děbolínem. Poblíž kostela sv. Jakuba stála také velká farní stodola a další farní stodoly stály na okrajích městské zástavby, zemědělský hospodářský dvůr byl ve čtvrti Nežárka, druhý poblíž kostela sv. Václava a významný byl i dvůr Kanclov pod „Kobylí hůrou“, u Dolního Žďáru patřily faře pastviny a lesy až k Lásenici a také výnosy ze vsi Střížovice u Kunžaku. Na některých pozemcích hospodařila fara sama, jiné pronajímala a nájemci platili ve stanovených termínech nájem. Výměra polí, luk, pastvin, lesů i rybníků byla opravdu veliká, bohužel půdní držba byla rozdrobená, což činilo při jejím obhospodařování určité komplikace. Jen jeden blok byl více méně ucelený a pro představu můžeme uvést, že zhruba zahrnoval vše, co se tehdy nacházelo na ploše, ohraničené dnešní silnicí z Jindřichova Hradce do Rodvínova, lesní cestou z Rodvínova do Oldřiše, jindřišským údolím do Jindřiše a silnicí z Jindřiše do Jindřichova Hradce. K faře také přináleželo právo k rybolovu v řece Nežárce a to v úseku od Rodvínova k mostu u Kanclova pod „Kobylí hůrou“ a pak v úseku od mostu u Dolního Skřýchova až k mostu pod františkánským klášterem, kde stával tak zvaný „Rapatovský mlýn“.

V 16. století, zejména za dob vlády pana Jáchyma z Hradce (vládl 1546 – 1565 – jeho epitaf stojí při levé stěně presbytáře proboštského chrámu) bylo v Jindřichově Hradci stále více zastánců přijímání Těla Páně pod obojí způsobou, tedy utrakvistů. Pro podávání Krve Páně nechal Jáchym z Hradce v roce 1564 vyrobít veliký ozdobný kalich, který se stal majetkem farnosti. Postavení katolického faráře se stávalo čím dál nesnadnější, utrakvisté se zdráhali dávat faráři desátky, navštěvovali bohoslužby mimo Jindřichův Hradec, čímž se snižovala i výše nedělních sbírek. Syn Jáchyma z Hradce, Adam II., si dovolil sáhnout na starobylý majetek fary, když v té době zchátralý dvůr Kanclov pod „Kobylí hůrou“ a část staré obory s přilehlými poli, lukami a pastvinami daroval v roce 1575 hradecké obci a kus si nechal sám pro sebe. V té době byla ve špatném stavu budova fary, kterou bylo třeba znovu postavit. Tehdejší farář Diviš Nepomucký, aby získal aspoň část finančních prostředků, přijal od utrakvisty Jana Čecha z Kosmačova částku 200 kop míšenských a za to odřekl desátky z polností tohoto utrakvisty. Nová fara byla vystavěna v roce 1582 (v témže roce na části farního pozemku byl na okraji města při cestě do Jarošova zřízen nový hřbitov a na něm později kostel Nejsvětější Trojice). Nová farní budova bohužel nestála dlouho. V roce 1594 byli uvedeni do Jindřichova Hradce jezuité. Aby mohlo být začato se stavbou jezuitské koleje (klášter), bylo napřed nutno zbořit několik domů, mezi nimi i téměř novostavbu fary se dvorem, kůlnami a zahradou a též samostatný dům kaplanský. Na jezuity bylo převedeno i patronátní právo k farnímu kostelu a faře a to tak, aby farář svobodně užíval své důchody a vládl majetkem farnosti, avšak aby se řídil vůlí jezuitů a nic při bohoslužbách a obřadech v kostelích nezaváděl, pokud to od jezuitů nebude předem dovoleno, taktéž udělování svátostí a pohřbívání nesmí se konat bez